

ТАБЛИЦА 23.

ДѢТЯ И СТАРЕЦЪ.

Еднажъ едно немирно дѣтя, кое-то было и голѣма присмивулка, сѣдѣло на тѣхны-ты врата, а единъ старецъ прѣгрѣбавенъ отъ глѣбокъ старость, едва двигалъ крака-та си, та прѣминувалъ оттамъ и кашлалъ. Омразно-то дѣтя хватило да ся смѣе надъ стареца и всякакъ да ся подиграва съ него.

Старецъ-тъ подвигналъ главѣ-тѣ си, та погляднѣлъ на немирника, па намѣсто да ся ядоса, а той още повече го пожалилъ и умылно му казалъ: „Друже мой! не смѣй ся надъ старыя чловѣкъ, зачто-то Богъ знае, щель ли да доживѣешь ты до старость и что ще бѣде тогава съ тебе? А ако бы ты послужилъ и поработилъ толкова, колко-то съмь сврѣшилъ азъ прѣзъ живота си, ты не бы сѣдѣлъ сега да ся присмивашь безразсѣдно надъ мене.“

Тогасъ малко-то дѣтя, поразено отъ умыльны-ты думы на стареца, познало погрѣшкѣ-тѣ си, почървенѣло отъ срамъ, па оттрѣчяло, та ся охванѣло о стареца и отъ все сръдце просило отъ него прощеніе.

Старецъ-тъ го прѣгърналъ и казалъ му: ты, доброе дѣтя, познавашь погрѣшкѣ-тѣ си и разкайвашь ся; нѣ още еднажъ не прави това: не смѣй ся надъ стары и безобразны хора, ако искашь да ти даде Богъ да доживѣешь и ты до старость весело и благополучно.